

INGEZONDEN STUKKEN

X. heeft in no. 156 van dit blad trachten te bewijzen, dat de bijzondere school dikwijls een broeinest van twist is, en bedient zich daartoe van het door mij geschreven werkje: "Leerlingen wekken enz."

De wijze echter waarop hij dit doet is zoo beneden alle critiek, dat het den man van beschaving onwaardig is. Ieder toch, die mijn boekje leest, zal mij moeten toestemmen, dat X., die een ander verweten heeft niet te kunnen lezen, het zelf niet kan, of zich opzettelijk heeft schuldig gemaakt aan het verdraaijen en uit zijn verband rukken van mijn schrijven.

De door hem aangehaalde voorbeelden uit mijn boekje mogen ten bewijze strekken.

In het eerste door hem gekozen voorbeeld doet hij het voorkomen alsof ik een vloekende vader als onderwijzer en opvoeder had voorgesteld. Het verhaal echter stelt een kind voor, dat met zijne moeder den bijbel leest en haar dan mededeelt, wat hij op school gehoord heeft, terwijl hij, als zijn vader te huis komt, den bijbel weglegt, uit vrees, dat hij aanleiding tot vloeken zou geven.

X. moge een vloekende vader als een model-opvoeder en onderwijzer nemen, ik geloof dat zulke opvoeders te meer het bewijs leveren voor de noodzakelijkheid der Christelijke school, omdat bij hen de opvoeding veel te wenschen overlaat.

En onderwijzers, die hunne leerlingen in vloeken voorgaan, zoals er helaas! op de Staatsschool gevonden wordt, pleiten sterk voor mijne bewering, dat een Christendom boven geloofsverdeeldheid, waarvan zij de verpersoonlijking moeten uitmaken, niet anders is dan een heidendom, welken naam dat ook moge dragen.

In het tweede voorbeeld van X. komt het nog duidelijker uit, dat hij niet lezen kan. Het verhaal tóch, draagt niet tot opschrift een vrucht *des geloofs*, maar een vrucht van het *ongeloof*, en dient ten bewijze, dat het onderwijs op de Staatsschool wordt dienstbaar gemaakt tot verspreiding der moderne begrippen en aanleiding geeft, dat de kinderen tegen de ouders opstaan.

De gevolgtrekkingen die X. maakt aangaande het lezen van mijn werkje, zijn waarlijk curieus.

Ik draag er roem op, dat ik als onderwijzer en opvoeder mijne leerlingen juist tot ware verdraagzaamheid *mag* opleiden; dat ik hen door leer en voorbeeld *mag* wijzen op Hem, die gezegd heeft: Hebt uwe vijanden lief enz.

Ik draag er roem op, dat ik mijne leerlingen *mag* vormen tot ware Christenen, daaraan gedachtig, dat de ware Christen de beste burger is.

Het schijnt echter, dat het de geliefkoosde polemieek is van de voorstanders van het "dierbaar kleinood", om scheve voorstellingen te geven van of bespottelijke gevolgtrekkingen te maken uit het schrijven hunner tegenstanders; want het is niet de eerste maal dat de kolommen van dit blad daartoe dienden.

Wanneer men toch met het schrijven van mannen als mr. *Groen van Prinsteren*, ds. *Kuijper* en anderen alzo doet, dan heeft waarlijk een eenvoudig onderwijzer zich niet te beklagen als zijn schrijven hetzelfde lot ondergaat.

Mogelijk is dat ook wel eene vrucht van het Christendom boven geloofsverdeeldheid, en dus een bewijs te meer voor mijn beweren, dat het onderwijs op de Staatsschool tot onverdraagzaamheid leidt.

Dat de Staatsschool de moderne secteschool is, heeft X. zelf aangetoond door het uit zijn verband gerukte voorbeeld uit mijn boekje.

Wie daarvan echter nog niet overtuigd is, moet maar eens een gesprek aanknoopen met sommige jongere onderwijzers van dat "dierbaar kleinood", en hij zal tot de overtuiging komen, dat prof. *Rauwenhof* hun profeet is, die hen trouwens voor zijne geestverwanten verklaard heeft.

Wat het toezenden van mijn werkje betreft ter uitdeeling aan de kinderen der openbare school, is geheel buiten mij. Die dat gedaan heeft is zeker daartoe opgewekt, omdat anderen op die wijze moderne blaadjes zoeken te verspreiden.

X. zal dat dan zeker ook wel onnoozel of brutaal vinden. Het pleit echter niet voor de waarheidsliefde van de voorstanders van het openbaar onderwijs, als zij het brutaliteit noemen, dat men *feiten*, zoals mijn boekje behelzen, onder de aandacht van het publiek brengt.

X. raden wij aan, om, eer hij zijne polemieek voortzet, een lesje op de bijzondere school te nemen in het lezen en in ware verdraagzaamheid.

Smilde.

J.C. Luitingh.